

**Дніпровський центр
соціальних досліджень**

**АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ
РЕФОРМУВАННЯ ДЕРЖАВНИХ
І КОМУНАЛЬНИХ ДРУКОВАНИХ ЗМІ**

**Дніпропетровськ
2008 р.**

АВТОРСЬКИЙ КОЛЕКТИВ:

Колохіна А.С.
Макаренко А.В.

*Публікація видання стала можливою завдяки підтримці **NED**, Сполучені штати Америки.*

*Висловлені тут погляди належать авторам та необов'язково відображають точку зору **NED**, Сполучені штати Америки.*

© Дніпровський центр
соціальних досліджень, 2008 р.
© Колохіна А.С.
© Макаренко А.В.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	4
Реформування державних і комунальних друкованих ЗМІ: від суспільних дискусій до законотворчих змагань	6
Форми правової організації господарської діяльності роздержавлених ЗМІ	18
Переваги та недоліки існуючих організаційно- правових форм господарської діяльності	21
<i>Додаток 1.</i> Порядок реєстрації акціонерного товариства	25
<i>Додаток 2.</i> Порядок реєстрації товариства з обмеженою відповідальністю	28
<i>Додаток 3.</i> Порядок реєстрації приватного підприємства	31
<i>Додаток 4.</i> Протокол загальних зборів трудового колективу	34

ПЕРЕДМОВА

Україна лишається однією з небагатьох країн світу, в якій зберігається існування так званої державної і комунальної преси, засновниками якої виступають органи місцевої влади. Всього за даними статистики в державі існує 737 комунальних ЗМІ.

Така ситуація виглядала б цілком зрозумілою декілька десятків років назад, коли журналістика виконувала роль додаткового засобу державної пропаганди, однак зараз комунальні ЗМІ виглядають, м'яко кажучи, чужорідним тілом у системі сучасної масової комунікації.

Як демонструє практика, комунальні видання найчастіше опиняються під прицілом цензури місцевих органів влади, які досі сприймають газети як кишенькові засоби власної реклами та категорично не сприймають будь-яку критику на свою адресу.

До того ж, утримання комунальних видань щорічно вимагає чималих фінансових вкладань з державного бюджету. Лише у 2005 році сума державної підтримки комунальних ЗМІ складала 78 102 778,7 грн.

А в Дніпропетровській області на підтримку 44-х комунальних газет витрачалось 4 405 400 грн.

Роздержавлення комунальних ЗМІ має стати виходом з ситуації, що склалася. Необхідність роздержавлення підтверджують і результати експертного опитування, проведеного ДЦСД у листопаді-грудні 2007 р. Майже 48% опитаних експертів висловили свою підтримку цьому процесу.

Проте, не дивлячись на інтенсивність обговорень, процес роздержавлення в країні йде надзвичайно повільно: державні засновники не поспішають віддавати комунальне майно редакціям, а працівники комунальних ЗМІ не готові звільнитися з-під державної опіки та на власний страх і ризик вийти на вітчизняний медіа ринок та ще й конкурувати з потужними комерційними виданнями.

Не вдаючись у подробиці якісної оцінки ідеї роздержавлення комунальних медіа, варто віддати належне об'єктивним причинам гальмування цього процесу, які полягають не тільки в економічній слабкості редакцій комунальних ЗМІ, а й у відсутності законодавчого механізму роздержавлення комунальних ЗМІ, недостатній юридичній досвідченості керівників комунальних ЗМІ, низькому рівні самоорганізації трудових колективів ЗМІ, обмеженості джерел додаткових прибутків за рахунок реклами у районних газетах, де середній і малий бізнес ще недостатньо розвинений, тощо. Тому не виключено, що процес роздержавлення ЗМІ (особливо районних), які зголосилися вивільнитися від державної опіки, може призвести до скрутних економічних наслідків або до повної ліквідації редакції.

Для того, щоб процес роздержавлення не мав ефекту неприємної несподіванки для комунальних ЗМІ, у колі керівників та журналістів державних медіа вже зараз необхідно виробити спільне бачення того, на яких засадах має будуватися господарська діяльність роздержавлених ЗМІ. Саме з цією метою співробітники Дніпровського центру соціальних досліджень уклали цей бюлетень.

Реформування державних і комунальних друкованих ЗМІ: від суспільних дискусій до законотворчих змагань

Розмови довкола роздержавлення державних та комунальних ЗМІ точаться в українському медіа середовищі вже так давно й жваво, що відтворення хронології перших ініціатив у цьому напрямку навряд чи врахувало б повний спектр думок та пропозицій їх авторів. У будь-якому випадку відправною точкою може слугувати 1991 р. та початок приватизаційного буму в країні у першій чверті 90-х.

Про спроби системного вирішення проблеми роздержавлення комунальних ЗМІ на державному інституційному рівні ми можемо говорити лише з 1999 року., тобто з моменту прийняття Верховною Радою України Постанови «Про діяльність Кабінету Міністрів України, інших органів влади щодо забезпечення свободи слова, задоволення інформаційних потреб суспільства та розвитку інформаційної сфери в Україні», якою парламентарі серед іншого визнали за необхідне прискорити розробку концепцій роздержавлення засобів масової інформації та розвитку телерадіоінформаційного простору.

У грудні 2002 року Верховна Рада провела парламентські слухання на тему «Суспільство, ЗМІ, влада: свобода слова і цензура в Україні», в ході яких було вирішено внести на розгляд до парламенту проект Закону «Про Концепцію роздержавлення засобів масової інформації в Україні». Відповідний законопроект був розроблений авторським колективом на чолі з фахівцем інформаційного права Віталієм Шевченко і внесений на розгляд до Верховної Ради народним депутатом Євгеном Жовтяком. Проте після висновку Головного науково-експертного управління Верховної Ради проект було відхилено.

Фахівці управління піддали критиці декілька важливих моментів проекту. Зокрема, проведення 100-відсоткової приватизації державних засобів масової інформації, що, на думку державних експертів, мало привести до зворотного ефекту, коли новий власник ЗМІ буде одноособово приймати рішення щодо характеру та кількості інформації, не зважаючи на інтереси суспільства.

Юридично дискримінаційним експерти визнали також один із запропонованих проектом загальних принципів, що прямо забороняв

органам державної влади та органам місцевого самоврядування, підприємствам, установам та організаціям з державною часткою фінансування бути засновниками або власниками ЗМІ. На думку експертів такий підхід був невиправданим, оскільки державні ЗМІ розповсюджують не тільки офіційну інформацію органів влади, а й висвітлюють події, які мають загальнонаціональний або регіональний суспільний інтерес.

Зазнав критики і пункт проекту стосовно шляхів роздержавлення ЗМІ, у якому автори застосовують термін «усуспільнення». На думку парламентських експертів поняття «усуспільнення» є незрозумілим і жодним чином не надає уявлення про порядок та процедуру роздержавлення ЗМІ.

Не менш спірними виявилися і положення проекту щодо передачі державними органами своїх засновницьких прав приватним суб'єктам. Сумніви експертів викликала доцільність обмеження процесу передачі терміном 1 рік. На їх думку такі обмеження можуть привести до повного або навісного знецінення засобу масової інформації і потягнути за собою передачу за безцінь такого ЗМІ будь-якій особі. Фактично проектом не передбачалася процедура передачі ЗМІ і це могло б привести до розбазарювання державних (народних) коштів. Така передача може відбуватися, на переконання фахівців, виключно на платній основі, при цьому, в разі, коли не буде знайдений покупець (інвестор), що сплатить 100% вартості ЗМІ, передача не повинна мати місце взагалі.

Експерти не могли погодитися також і з тим, що проект передбачав проведення державного фінансування ЗМІ протягом адаптаційного періоду, який би мав тривати 1 – 3 роки. Така політика, на їх думку, призведе до невиправданої підтримки іншої ніж державна форми власності за рахунок Державного бюджету, що не відповідає інтересам державної безпеки України.

Окрім того, експерти визнали юридично некоректним вводити обмеження на володіння однією юридичною особою лише двома телеканалами та трьома радіоканалами мовлення, оскільки це порушує право будь-якої фізичної чи юридичної особи бути засновниками необмеженого числа юридичних осіб.

І, насамкінець, експерти не погодилися з тим, що з процесу роздержавлення державних ЗМІ проект фактично було виключено Фонд державного майна України, який має відповідати за проведення процесу приватизації державної власності.

Новим поштовхом для активного пошуку шляхів роздержавлення комунальних та державних ЗМІ стало оприлюднення у жовтні 2005 р. Резолюції Парламентської асамблеї Ради Європи «Про виконання обов'язків та зобов'язань Україною».

У сфері мас-медіа ПАРЕ рекомендувала представникам нової влади перетворити державні телерадіокомпанії в канали суспільного мовлення згідно з відповідними стандартами Ради Європи; розпочати роздержавлення друкованих засобів масової інформації, заснованих органами державної влади та місцевого самоврядування; гарантувати прозорість власності на засоби масової інформації; створити рівні умови діяльності для всіх засобів масової інформації, переглянувши Закон 1997 року «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів» ратифікувати Європейську конвенцію про транскордонне телебачення, забезпечити відповідність нової редакції закону про телебачення та радіомовлення стандартам Ради Європи та рекомендаціям її експертів.

У зв'язку з цим, Президент України 20 січня 2006 р. видав Наказ «Про План заходів із виконання обов'язків та зобов'язань України, що випливають з її членства в Раді Європи», для виконання якого Прем'єр-міністр України видав доручення Міністерству юстиції розробити проект закону про реформування державних та комунальних друкованих засобів масової інформації. Паралельно з Міністерством юстиції України над своїм проектом закону реформування державних та комунальних засобів масової інформації працювала Національна спілка журналістів України.

Вже 29 листопада 2006 р. у Комітеті Верховної Ради України з питань свободи слова та інформації відбулися слухання на тему «Реформування державних та комунальних друкованих ЗМІ», під час яких на обговорення було винесено два законопроекти від Міністерства юстиції та Національної спілки журналістів.

Фактично проекти Мін'юсту та НСЖУ принципово відрізняються підходами до реформування державних ЗМІ та концептуальним баченням механізму реформування ЗМІ. Вже різниця у назвах проектів вказує на радикальну позицію НСЖУ та поміркованість Міністерства. Якщо проект Кабміну називається «Про **реформування** державних і комунальних друкованих засобів масової інформації», то проект НСЖУ вже самою назвою вказує на спосіб реформування «Про **особливості роздержавлення** друкованих засобів масової інформації». Далі проект спілки дає докладне тлумачення терміну

«роздержавлення», під яким розуміється законодавчо врегульований перехід прав засновника (власника) друкованого засобу масової інформації, а також прав контролю, управління і розпорядження ним в будь-якій формі від органів державної влади та органів місцевого самоврядування, а також підприємств, установ та організацій з державною часткою фінансування до трудових колективів редакцій.

Натомість проект КМУ передбачав **чотири способи реформування ЗМІ:**

1. вихід органів державної влади та органів місцевого самоврядування зі складу засновників (співзасновників) друкованих засобів масової інформації та редакцій друкованих засобів масової інформації, відповідно до законодавства;
2. перетворення друкованих засобів масової інформації, заснованих органами державної влади та органами місцевого самоврядування, в офіційні друковані видання;
3. приватизації майна редакцій друкованих засобів масової інформації, що є державною чи комунальною власністю, відповідно до законодавства з питань приватизації з урахуванням особливостей, визначених цим Законом;
4. припинення випуску друкованих засобів масової інформації, заснованих органами державної влади та органами місцевого самоврядування, відповідно до законодавства.

При цьому проект КМУ не мав чіткого пояснення механізму виходу органів державної влади та місцевого самоврядування зі складу засновників ЗМІ або процедури приватизації таких ЗМІ, посилаючись на загальні норми українського законодавства у приватизаційній сфері. Не мав також чіткого визначення механізм переходу прав засновника друкованого засобу масової інформації до трудових колективів редакцій у проекті НСЖУ.

Автори обох проектів погоджувались з тим, що проведенню реформування/роздержавлення ЗМІ має передувати певна дослідницько-аналітична робота відповідного центрального органу виконавчої влади із забезпечення реалізації державної політики в інформаційній та видавничій сферах, яка має створити вичерпне уявлення щодо матеріально-технічного стану видань та їх економічного потенціалу. Окрім даних, які за проектом Міністерства має надавати медіа-карта, НСЖУ пропонувала провести аналіз читачької аудиторії видань, структури доходів ЗМІ, можливості їх

збільшення, аналіз витрат та можливостей їх зменшення, аналіз дебіторсько-кредиторської заборгованості. Підсумки такого моніторингу НСЖУ пропонувала обговорювати у редакційних колективах з участю співзасновників з подальшим розробленням поетапної програми роздержавлення кожного ЗМІ.

Окрема стаття міністерського законопроекту стосувалася особливостей приватизації ЗМІ, засновниками яких є органи державної влади та місцевого самоврядування. Рішення про приватизацію ЗМІ, згідно проекту, приймається засновником цього ЗМІ, після чого всі повноваження щодо управління майном ЗМІ переходять до відповідного органу приватизації (відповідно до ст. 7 Закону України «Про приватизацію» таким органом є Фонд державного майна України та його регіональні відділення та представництва). Тобто у подальшому приватизаційному процесі колишній засновник видання вже не приймає участі. Трудовий колектив при цьому відіграє порівняно незначну роль. Протягом одного місяця після прийняття рішення про реформування ЗМІ орган приватизації повідомляє його про це і трудовий колектив може або на безоплатній основі придбати майно редакції, або відмовитися від придбання. В останньому випадку орган приватизації здійснює відчуження майна, що приватизується, на конкурентних засадах у порядку, визначеному Законом України «Про приватизацію невеликих державних підприємств (малу приватизацію)».

Варіант НСЖУ взагалі виключав Фонд державного майна України з участі у процесі роздержавлення, хоча держава саме на нього покладає відповідальність за проведення процесу приватизації державної власності, і вибудовує структуру процесу роздержавлення за участю лише двох суб'єктів: засновників (співзасновників) ЗМІ та трудового колективу ЗМІ.

За умовами обох проектів суб'єкти приватизації мали б укласти відповідний договір. У цій частині відмінність у двох проектах полягає у визначенні сторін договору та його предмету.

Відповідно до проекту Міністерства юстиції, договір укладається між органом приватизації (Фондом державного майна) та новим власником майна і обов'язково повинен містити умови щодо забезпечення новим власником соціальних гарантій журналістам друкованого засобу масової інформації та збереження мови приватизованого друкованого засобу масової інформації.

Натомість проект НСЖУ передбачав, що договір підписується між засновником (органом державної влади або місцевого самоврядування) та трудовим колективом редакції роздержавленого ЗМІ. Угодою закріплюється вихід із співзасновництва органів державної влади чи місцевого самоврядування і передача прав засновника трудовому колективу. Угода передбачає також зобов'язання органів державної влади та місцевого самоврядування надавати протягом трьох років редакції роздержавленого ЗМІ кошти для оплати паперу, поліграфічних і комунальних послуг. Водночас в угоді прописується механізм оплати органами державної влади і місцевого самоврядування редакціям роздержавлених ЗМІ за матеріали, опубліковані на підставі Закону України «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації». На підставі цієї угоди державні органи проводять також перереєстрацію друкованого засобу масової інформації, яка відбувається безкоштовно.

До питання соціальних гарантій журналістам роздержавлених засобів масової інформації два проекти підходять дещо по-різному. Проект Міністерства передбачав, що з дня прийняття рішення про приватизацію до завершення процесу приватизації та протягом не менш як 6 місяців від переходу права власності до нового власника не допускається скорочення робочих місць та розірвання трудового договору з журналістом з ініціативи нового власника або уповноваженого ним органу. При нарахуванні пенсії журналістам приватизованих засобів масової інформації проект передбачав застосування норм, методик та порядку нарахування пенсій державному службовцю з тією лише умовою, що вони досягли встановленого законодавством пенсійного віку та мають не менше 20 років стажу на посадах журналістів державних ЗМІ.

Проект НСЖУ також передбачав збереження за журналістами права на пенсійне забезпечення, аналогічне державній службі, проте скорочував необхідний строк стажу на посаді журналіста державного ЗМІ з 20 до 15 років. Відповідні положення пропонувалося закріпити шляхом внесення уточнень до вже існуючого Закону України «Про державну підтримку засобів масової інформації та соціальний захист журналістів». Окрім збереження принципів пенсійного забезпечення, НСЖУ наполягала також на викладенні в новій редакції 3-го абзацу ст. 18 вище названого закону, відповідно до

якої журналісти, які живуть і працюють у сільській місцевості, селищах міського типу, безплатно користуються житлом, опаленням і освітленням за методикою, встановленою для аналогічних категорій працівників культури.

Цікаво, що у представленому Мін'юстом проекті жодним чином не йшлося про механізм передачі майна та приміщень друкованим засобам масової інформації. Спілка журналістів у своєму варіанті закону, натомість, передбачала передачу приміщень редакцій роздержавлених ЗМІ їх трудовим колективам на безоплатній основі, якщо приміщення редакцій станом на 31 грудня 2005 р. знаходились у державній чи комунальній власності, або придбання засновниками для редакції колективу ЗМІ рівноцінних приміщень, якщо засновники ЗМІ після 24 серпня 1991 року перевели редакцію у приміщення, яке не перебувало у державній чи комунальній власності. Те ж саме мало стосуватися і майна, яке передавалося редакції, якщо воно знаходилося в її користуванні на момент початку процесу роздержавлення.

Окрім того проект НСЖУ містив одну принципову статтю – про пілотний проект роздержавлення друкованих засобів масової інформації, який передбачав детальне вивчення проблем. У проекті за власним бажанням могли взяти участь колективи засобів масової інформації, заснованих органами державної влади та місцевого самоврядування.

Як видно з цього короткого порівняльного аналізу двох законопроектів, учасники громадських слухань не знайшли чіткої спільної стратегії роздержавлення комунальних та державних ЗМІ і, якщо НСЖУ, готуючи свій проект, виходила з інтересів трудових колективів редакцій ЗМІ і намагалася створити для них якомога сприятливі умови подальшої діяльності, то Міністерство юстиції орієнтувалося на здійснення «косметичної» перебудови сектору комунальних та державних ЗМІ шляхом найменших витрат для їх нинішніх засновників. Тому автори законопроектів продовжили роботу з їх доопрацювання, погоджуючись враховувати в подальшому пропозиції та зауваження один одного.

Вже 17 січня 2007 р. Національна спілка журналістів України запропонувала другий варіант свого проекту закону, який в загальних рисах мало чим відрізнявся від попереднього. Змін зазнала назва проекту – «Закон України «Про особливості пілотного проекту реформування друкованих засобів масової інформації». Відповідно

до назви змінилось і практичне спрямування законопроекту у бік детального вивчення проблем, пов'язаних з реформуванням друкованих ЗМІ, засновниками яких є органи державної влади або місцевого самоврядування. Автори наголошували, що законопроект стосується редакцій друкованих засобів масової інформації, трудові колективи яких виявили бажання взяти участь у пілотному проекті реформування ЗМІ, заснованих державними та представницькими органами влади.

Натомість, проект Міністерства юстиції, який підготували до 2 березня 2007 р., зазнав значних змін та доповнень. Процес реформування ЗМІ планувалося, подібно до проекту НСЖУ, проводити у два етапи – підготовчий та основний. Під час підготовчого етапу реалізується пілотний проект за добровільною участю редакцій ЗМІ, перелік яких складає НСЖУ, а під час основного етапу здійснюється загальне реформування державних друкованих засобів масової інформації. Законопроект Мін'юсту був також суттєво доповнений статтями, що регулювали процедуру реформування ЗМІ, особливості управління ЗМІ в процесі реформування, способи реформування ЗМІ та порядок передачі приміщень і майна редакціям. Зокрема, **способи реформування державних ЗМІ** полягали у наступному:

1. вихід органів державної влади та органів місцевого самоврядування із складу засновників (співзасновників) друкованого засобу масової інформації та його редакції **з одночасною реорганізацією такої редакції у господарське товариство** шляхом утворення членами її трудового колективу господарського товариства із збереженням назви та тематичної спрямованості друкованого засобу масової інформації;
2. вихід органів державної влади та органів місцевого самоврядування із складу засновників (співзасновників) друкованого засобу масової інформації та його редакції, у разі відсутності державного (комунального) майна у майні редакції друкованих засобів масової інформації;
3. **приватизація майна редакцій** (інших установ, які виконують їх функції), що є державною чи комунальною власністю, відповідно до законодавства з питань приватизації з урахуванням особливостей, визначених цим Законом з одночасним виходом органів державної влади чи органів

місцевого самоврядування із складу засновників (співзасновників) друкованого засобу масової інформації та його редакції у разі коли трудовий колектив редакції не подає протягом встановленого цим Законом строку пропозиції щодо своєї участі у реформуванні друкованого засобу масової інформації;

4. перетворення друкованих засобів масової інформації, засновниками яких є органи законодавчої, виконавчої та судової влади, в офіційні друковані видання.

Національна спілка журналістів України погодилася підтримати проект Закону України «Про реформування державних і комунальних засобів масової інформації», розроблений Міністерством юстиції України, за умови, якщо при розробці його остаточного варіанту будуть враховані зауваження Спілки. Зокрема, НСЖУ наполягала на недопустимості перетворення державних та комунальних ЗМІ на офіційні друковані видання органів державної влади, оскільки це буде суперечити меті роздержавлення ЗМІ і буде означати консервацію існуючої системи державних мас-медіа у значно гіршому варіанті. НСЖУ наполягала також на повній передачі майна редакцій творчим колективам, а не переведення у довгострокове користування, як це відображав проект Мін'юсту. Те саме зауваження стосувалося й редакційних приміщень, які, на думку журналістів, повинні перебувати у повній власності творчих колективів, а не у 25-річній оренді.

НСЖУ пропонувала також ввести мораторій на скорочення новим власником штату працівників ЗМІ протягом двох років з моменту його роздержавлення та зберегти практику виділення державних дотацій районним, міським та міськрайонним газетам.

Окрім цього, принципово невірним Спілка вважала пункт 4 ст. 5 законопроекту про погодження статутних документів новостворюваної юридичної особи з колишніми засновниками, оскільки єдиним органом державної влади, з яким погоджуються статутні документи і який несе відповідальність у разі їх протиріччя з законодавством, є державний реєстратор. У цьому моменті, а також у вимозі законопроекту щодо проведення центральним органом виконавчої влади постійного моніторингу збереження тематичної спрямованості роздержавленого видання Спілка журналістів вбачала впровадження елементів цензури.

Кінець-кінцем умовно-компромісний варіант законопроекту «Про реформування державних і комунальних друкованих засобів

масової інформації» 5 липня 2007 р. був поданий на розгляд до Комітету Верховної Ради з питань свободи слова та інформації. За змістом він мало чим відрізнявся від попереднього варіанту проекту, змін зазнали лише деякі технічні моменти у формулюванні певних положень. Наприклад, пункт 4 ст. 12 попереднього проекту: «Редакції, які не припинили свою діяльність, та друковані засоби масової інформації, які не припинили свій випуск відповідно до цього Закону, припиняють свою діяльність за рішенням суду» у новому варіанті виклали у наступній редакції: «У разі коли редакція не припинила свою діяльність та/або випуск друкованого засобу масової інформації не було припинено відповідно до цього Закону, центральний орган виконавчої влади із забезпечення реалізації державної політики в інформаційній та видавничій сфері подає заяву до суду про припинення діяльності редакції та/ або випуску друкованого засобу масової інформації». Хоча лівова частка рекомендацій НСЖУ не була врахована при розробці остаточного проекту, експерти з обох боків визнали, що його прийняття може стати цілком правовою основою для проведення процесу роздержавлення друкованих ЗМІ.

Однак припинення легітимності Верховної Ради п'ятого скликання, загострення політичної кризи та відсутність у представників ключових політичних сил України спільної позиції відносно реформування державних засобів масової інформації загальмували процес прийняття Закону України «Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації» на невизначений термін. З моменту початку роботи Верховної Ради шостого скликання та формування нового складу Уряду, законопроект, який перебував на розгляді Комітету з питань свободи слова та інформації з липня 2007 р., було повністю відкликано.

Питання про необхідність розвитку законодавчої підтримки процесу роздержавлення комунальних та державних ЗМІ знову піднялося під час проведення 29 січня 2008 р. наради керівників друкованих засобів масової інформації - учасників пілотного проекту, організованої Національною спілкою журналістів України. Хоча ідея роздержавлення знайшла широку підтримку у колі багатьох редакторів районних друкованих видань, учасники наради відмітили, що до самостійної, самодостатньої інформаційної діяльності готові лише одиниці. За словами головного юрисконсульта НСЖУ Тетяни Котюжинської низька ефективність спроб реформування державних

ЗМІ великою мірою пояснюється відсутністю законодавчо закріпленого механізму роздержавлення. Учасники наради знову відмітили ключові «больові точки» реформування: невизначеність статусу майна редакцій; неопрацьованість механізму його передачі редакціям; невизначеність організаційно-правових форм редакцій роздержавлених ЗМІ; питання пошуку шляхів додаткового фінансування та нових інвесторів; нез'ясованість питання соціальних гарантій працівників редакцій тощо. Для координації спільних зусиль під час роздержавлення друкованих ЗМІ учасники наради створили Всеукраїнську асоціацію комунальної преси та обрали її керівний склад. Щоправда новостворений орган також зможе відігравати лише формальну роль у процесі роздержавлення, тому що його повноваження та функціональне призначення не закріплені в жодному законодавчому акті.

Проведення наради НСЖУ мало позитивні наслідки для відновлення законотворчого процесу у сфері реформування державних ЗМІ. Вже наприкінці березня 2008 року Міністерство юстиції України розмістило на своєму офіційному сайті проект Закону України «Про реформування державних і комунальних друкованих засобів масової інформації» з пропозицією його громадського обговорення до 25 травня поточного року.

За змістом новий варіант законопроекту успадковував майже всі основні положення попереднього проекту. Зміни стосувалися визначення хронологічних меж етапів реформування: підготовчий етап мав тривати з 2009 по 2010 рр., а основний – з 2011 по 2012 рр.; послідовності формулювання декількох статей та вилучення декількох важливих пунктів. Наприклад, з нової редакції проекту вже вилучили пункт про те, що на підготовчому етапі реформування проводиться пілотний проект за добровільною участю редакцій державних ЗМІ та НСЖУ. НСЖУ надалі взагалі виключається з процесу реформування. При формулюванні способів реформування автори нового проекту замінили речення «реорганізація редакції у господарське товариство шляхом утворення членами її трудового колективу господарського товариства» на «перетворення редакції членами її трудового колективу у господарське товариство». Останній пункт статті 12, який передбачав припинення випуску друкованого ЗМІ та його діяльності через суд в разі відмови його трудового колективу від участі у реформуванні, повністю вилучався. Перші два пункти ст. 14 щодо відповідальності за порушення законодавства

про реформування друкованих засобів масової інформації також вилучалися. Водночас автори нового законопроекту доповнили пункт щодо перетворення друкованих засобів масової інформації, засновниками яких є органи законодавчої, виконавчої та судової влади, в офіційні друковані видання фразою «інші державні органи», що значно розширило можливість «косметичного» умовного реформування друкованих ЗМІ. Вже беручи до уваги лише ці незначні зміни, можна констатувати, що новий проект відрізняється від попереднього більшою поміркованістю та консервативністю. Однак і його прийняття ще залишається під знаком питання.

Так чи інакше процес роздержавлення вже вступив у свою невідворотну фазу і на сьогоднішній день питання може складати не те, чи буде відбуватися роздержавлення друкованих державних та комунальних ЗМІ, а яким чином воно буде відбуватися. На даний момент очевидним є те, що колективам редакцій прийдеться перетворювати свої ЗМІ у господарські товариства. Які види господарських товариств існують в Україні та які з них є найбільш оптимальними для редакцій ЗМІ ми спробуємо з'ясувати нижче.

ФОРМИ ПРАВОВОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ РОЗДЕРЖАВЛЕНИХ ЗМІ

Цілковим закономірною, що після процесу роздержавлення комунальним виданням доведеться стикнутися з проблемою вибору стратегії реорганізації своїх редакцій. Адже саме лише видання газети, особливо на перших етапах роздержавлення, не зможе ефективно забезпечити всі фінансові потреби редакції. Учасникам роздержавлення треба буде подбати про можливість розширення бази матеріального виробництва. Адже газета — це не тільки продукт, але і підприємство, яке могло б займатися бізнесом, який не заборонений законодавством. І це може бути діяльність не тільки в інформаційній сфері.

У залежності від того, якою нові засновники бачать стратегію подальшого розвитку реформованих ЗМІ, їм необхідно обрати одну з передбачених законодавством форм організації діяльності свого видавництва: акціонерне товариство та його різновиди (відкрите акціонерне товариство, закрите акціонерне товариство), товариство з обмеженою відповідальністю або товариство з додатковою відповідальністю, чи приватне підприємство.

Акціонерне товариство вважається організаційно-правовою формою з найбільш складною управлінською структурою, що обумовлено так званою акціонерною власністю, тобто тим, що акціонерне товариство є об'єктом і суб'єктом права колективної власності акціонерів, права на частки якої, за загальним правилом, є трансфертними, можуть вільно передаватися ними іншим особам.

Відкрите акціонерне товариство (ВАТ) - акції якого можуть розповсюджуватися шляхом відкритої підписки та купівлі-продажу на біржах.

Закрите акціонерне товариство (ЗАТ) - акції якого розподіляються між засновниками і не можуть розповсюджуватися шляхом підписки, купуватися та продаватися на біржі.

При створенні акціонерного товариства акції можуть бути розповсюджені шляхом відкритої підписки на них (у БАТ) або розподілу всіх акцій між засновниками (у ЗАТ).

Одним з найпоширеніших видів господарських товариств в економічній сфері України є **товариства з обмеженою відповідальністю**.

Відповідно до ст. 50 Закону України "Про господарські товариства" товариством з обмеженою відповідальністю визнається товариство, що має статутний фонд, поділений на частки, розмір яких визначається установчими документами. Говорячи про обмеження відповідальності, законодавець не мав на увазі обмеження відповідальності товариства як суб'єкта господарського права. Насправді йдеться про обмеження відповідальності учасників товариства, які несуть її ризик у межах своїх вкладів до статутного фонду.

Приватним підприємством визнається підприємство, що діє на основі приватної власності одного або кількох громадян, іноземців, осіб без громадянства та його (їх) праці чи з використанням найманої праці. Приватним є також підприємство, що діє на основі приватної власності суб'єкта господарювання - юридичної особи.

Ст. ст. 57, 82 Господарського кодексу України передбачають загальні вимоги до змісту установчого документу господарських товариств – статуту.

Установчі документи господарського товариства повинні містити відомості про вид товариства, предмет і цілі його діяльності, склад засновників та учасників, склад і компетенцію органів товариства та порядок прийняття ними рішень, включаючи перелік питань, з яких необхідна одностайність або кваліфікована більшість голосів, інші відомості, передбачені статтею 57 цього Кодексу.

Статут акціонерного товариства, крім зазначених вище відомостей, повинен містити також відомості про види акцій, що випускаються, їх номінальну вартість, співвідношення акцій різних видів, кількість акцій, що купуються засновниками, наслідки невиконання зобов'язань по викупу акцій.

А статут товариства з обмеженою відповідальністю повинен містити відомості про розмір часток кожного з учасників, розмір, склад та порядок внесення ними вкладів.

Статутом може бути встановлено також порядок визначення розміру часток учасників залежно від зміни вартості майна, внесеного як вклад, та додаткових внесків учасників.

До установчих документів можуть бути включені також відомості щодо інших умов діяльності господарського товариства, які не суперечать закону. Якщо в установчих документах не вказано строк діяльності господарського товариства, воно вважається створеним на невизначений строк.

В Статуті приватного підприємства має бути визначений правовий режим, на якому підприємство наділяється майном. Відповідно до ст. ст. 133, 134, 136 Господарського кодексу України (далі - ГК) таких режимів може бути всього два:

- право власності;
- право господарського відання.

Засновник (и) має обрати тільки один із запропонованих режимів, не можна передати якусь частину майна підприємству у власність, а якусь - у господарське відання. Встановлений статутом режим поширюється на все майно приватного підприємства, як передане йому засновником, так і набуте пізніше - внаслідок здійснення господарської діяльності або на інших не заборонених законом підставах.

Юристи Національної спілки журналістів України пропонують представникам друкованих ЗМІ, які вступають в роздержавлення, зазначити в Статуті, що підприємство є власником майна, отриманого від засновника (ів) та набутого на інших законних підставах. У такому разі засновник приватного підприємства з моменту державної реєстрації останнього і до моменту його припинення шляхом ліквідації не має жодних прав на майно цього приватного підприємства. Єдиним власником цього майна є приватне підприємство, яке має право здійснювати будь-які дії щодо цього майна з урахуванням обмежень, які можуть бути встановлені статутом. Так, наприклад, статут приватного підприємства може встановити, що укладення правочинів на певну суму чи з певним майном здійснюється директором приватного підприємства лише після отримання згоди засновника. Але засновник у даному випадку буде діяти не як власник майна підприємства, а як його вищий орган підприємства (по відношенню до виконавчого органу-директора).

ПЕРЕВАГИ ТА НЕДОЛІКИ ІСНУЮЧИХ ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВИХ ФОРМ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Акціонерна форма організації господарської діяльності має як свої переваги, так і недоліки.

З одного боку акціонерне товариство дозволяє залучити в одне підприємство капітали декількох осіб, навіть тих, які в силу певних обставин самі не можуть займатися підприємницькою діяльністю. Акціонерне товариство (далі АТ) дозволяє також більш ефективно використовувати матеріальні й інші ресурси, оптимально поєднувати приватні та спільні інтереси всіх учасників товариства. В разі розширення своєї діяльності та виникнення потреби у додаткових коштах АТ також може збільшити розмір свого статутного фонду шляхом випуску нових акцій або збільшення номінальної вартості акцій. Окрім того Акціонерне товариство може купувати цінні папери інших товариств, утворюючи таким чином цілу мережу зацікавлених в роботі один одного організацій, які пов'язуються відносинами власності й правом участі в управлінні. Не менш важливим є також те, що у акціонерних товариствах створюється можливість перетворення всього трудового колективу підприємства у власників шляхом придбання кожним працівником акцій товариства. Причому участь членів трудового колективу у володінні власністю та розподілі прибутку акціонерного товариства шляхом придбання його акцій є однією з важливих передумов підвищення трудової мотивації працівників.

Разом з тим організаційно-правова форма господарської діяльності у вигляді акціонерного товариства має низку істотних недоліків, особливо для редакцій невеликих видань. Ініціаторам створення акціонерного товариства на базі однієї чи декількох редакцій доведеться докласти максимум зусиль для пошуку економічно забезпечених співзасновників, які поділяють ідейну політику редакції.

Окрім підготовки установчих документів акціонерного товариства необхідно провести його державну реєстрацію. При реєстрації перевіріці підлягають не тільки установчі документи. Засновникам необхідно довести наявність статутного капіталу, який згідно законодавства повинен становити не менше 1250 мінімальних заробітних плат, виходячи із ставки, діючої на момент створення АТ.

Не можна не погодитися з тим, що ця сума для деяких редакцій майже недосяжна.

Діяльність акціонерних товариств жорстко регламентована українським законодавством. Так, наприклад, акціонерне товариство повинно оголосити відкрити підписку на свої акції, строк якої не повинен перевищувати шести місяців. Якщо до того часу не вдалося покрити підпискою 60 відсотків акцій, акціонерне товариство вважається не заснованим. Збільшення ж статутного капіталу потребує внесення змін до статуту АТ та підлягає обов'язковій державній реєстрації.

Акціонерні товариства несуть також важкий податковий тягар: оподатковується прибуток АТ, здійснюються виплати до фонду соціального страхування та пенсійного фонду, оподатковується також зарплата працівників та прибуток акціонерів від дивідендів.

Володіння акціями підприємства хоча і дозволяє його працівникам приймати участь у його управлінні та розподілі прибутку, в реальності не дає міноритаріям можливості скористатися своїм правом у повній мірі. Тобто у акціонерному товаристві реальна влада зосереджена в руках засновників, менеджерів, а не акціонерів.

Отже перед тим як зробити свій вибір на користь акціонерного товариства, редакції повинні ретельно зважити свої шанси, враховуючи стратегію розвитку видавництва та економічну доцільність такої організаційно-правової форми господарської діяльності.

До переваг **товариств з обмеженою відповідальністю** можна в першу чергу віднести те, що платоспроможність згідно зобов'язань кожного учасника товариства обмежується сумою, внесеною ним до статутного фонду згідно договору. Це дозволяє мінімізувати економічні ризики підприємства.

До того ж товариство з обмеженою відповідальністю (далі ТОВ) продовжує своє існування навіть в тому випадку, якщо деякі його учасники вирішили вийти з його складу. В такому разі учаснику виплачується вартість частини майна товариства, пропорційна його частці у статутному капіталі, а також частка прибутку, одержаного товариством у даному році до моменту виходу з нього учасника.

Ще одна перевага ТОВ полягає в тому, що учасник товариства може передавати свою частку у спадок. Якщо ж правонаступник (спадкоємець) відмовляється увійти до товариства або ТОВ відмовляється прийняти правонаступника до свого складу, йому

видається у грошовій або натуральній формі частка майна, яка належала спадкодавцю.

Водночас засновникам товариства з обмеженою відповідальністю необхідно зважити на зворотній бік цієї організаційної форми. Як і у випадку з акціонерними товариствами, діяльність ТОВ досить жорстко регламентована на законодавчому рівні. Зокрема, товариство з обмеженою відповідальністю повинно мати свій статутний фонд, розмір якого має сягати не менше 100 мінімальних заробітних плат, виходячи із ставки, діючої на момент створення ТОВ. Окрім того, до моменту реєстрації ТОВ кожен з учасників зобов'язаний внести до статутного (складеного) капіталу не менше 50 відсотків вказаного в установчих документах вкладу.

А та частина статутного капіталу, що залишилась несплаченою, підлягає сплаті протягом першого року діяльності товариства. Якщо учасники протягом першого року діяльності товариства не сплатили повністю суму своїх вкладів, товариство повинне оголосити про зменшення свого статутного капіталу і зареєструвати відповідні зміни до статуту в установленому порядку або прийняти рішення про ліквідацію товариства.

Законом України «Про господарські товариства» передбачені обмеження максимальної кількості учасників ТОВ – всього 10 осіб. Якщо ж кількість учасників ТОВ все-ж-таки перевищує 10 осіб його необхідно реорганізовувати у акціонерне товариство, вносити відповідні зміни у свою організаційну структуру та збільшувати розмір статутного капіталу. Причому всі зміни необхідно вносити до установчого документу товариства з подальшою процедурою його державної реєстрації. І лише з дня внесення змін до державного реєстру рішення товариства щодо зміни розміру статутного фонду набирає сили.

Окрім того слід звернути увагу на те, що як акціонерна форма так і форма товариства з обмеженою відповідальністю різко збільшує кількість податкових платежів, не кажучи вже про те, що АТ та ТОВ щоразу мусять розкривати деталі свого бізнесу, надаючи державним органам інформацію про розміри своїх капіталів та частки учасників.

У порівнянні з вище переліченими така форма організації господарської діяльності як **приватне підприємство** надає значно більше вільного простору для підприємця. Тобто приватне підприємство потребує мінімум організаційних умовностей. Зокрема, закон не обмежує кількість учасників приватного підприємства, не

передбачає наявність статутного капіталу для його державної реєстрації. Приватні підприємства зберігають відносну господарську самостійність, а для прийняття рішень не потребують колегіального багаторівневого узгодження. Відповідно, кількість бухгалтерської документації також значно скорочується. На користь приватного підприємства як форми організації господарської діяльності роздержавлених ЗМІ висловились також і юристи Національної спілки журналістів під час наради редакторів районних друкованих засобів масової інформації 29 січня 2008 року.

Головним недоліком цієї організаційно-правової форми є лише те, що підприємець відповідає по своїм фінансовим зобов'язанням всім належним йому майном і тим самим несе значно більше ризиків при здійсненні своєї діяльності.

**ПОРЯДОК РЕЄСТРАЦІЇ
АКЦІОНЕРНОГО ТОВАРИСТВА**

Перед реєстрацією погоджується найменування (з метою уникнення реєстрації двох підприємств з однаковими найменуваннями).

1. Перелік документів

Для державної реєстрації подаються такі документи:

- Статут та установчий договір (підписи фізичних осіб посвідчуються нотаріально) - 7 примірників.
- Протокол загальних зборів акціонерів.
- Довідка з банку про внесення коштів до статутного фонду або акт передачі до статутного фонду майна в натуральній формі (1250 мінімальних зарплат).
- Акт експертної оцінки майна, внесеного до статутного фонду.
- Реєстраційна картка.
- Квитанція, що засвідчує внесення плати за державну реєстрацію.
- Підтвердження юридичної адреси, якщо вона не збігається з адресою одного із засновників - договір купівлі-продажу, міни, дарування, оренди, лізингу, безоплатного користування майном, про спільну діяльність, укладений з одним із засновників.
- Нотаріально засвідчене доручення - для представника засновника - якщо документи подає представник засновника.

Пред'являються паспорти засновників та оригінали довідок про ідентифікаційний номер засновників та керівника. При заснуванні підприємства іноземною юридичною особою додатково подається документ про реєстрацію у країні місцезнаходження (витяг із торговельного, банківського або судового реєстру тощо), засвідчений згідно із законодавством країни його видачі, перекладений українською мовою та легалізований у консульській установі України або засвідчений у посольстві відповідної держави в Україні та легалізований в МЗС. Іноземна фізична особа-засновник подає

документ, що посвідчує особу, з нотаріально засвідченим перекладом.

Для включення до ЄДРПОУ:

- Реєстраційна картка встановленої форми.
- Квитанція про оплату.

Для взяття на облік у ДПІ:

- Заява за формою N 1-ОПП.
- Копії паспортів керівника, головного бухгалтера засновників, яким належать не менше 10 відсотків статутного фонду або які є членами правління та ради акціонерного товариства (спостережної ради).
- Копії довідок про ідентифікаційні номери керівника, головного бухгалтера засновників, яким належать не менше 10 відсотків статутного фонду або які є членами правління та ради акціонерного товариства (спостережної ради).
- Витяг з протоколу про обрання правління та ради акціонерного товариства (спостережної ради).
- Підтвердження юридичної адреси, якщо вона не збігається з адресою одного із засновників - договір купівлі-продажу, міни, дарування, оренди, лізингу, безоплатного користування майном, про спільну діяльність, укладений з одним із засновників.

Засновники підприємства - юридичні особи, зареєстровані в інших ДПІ, подають копії довідки за ф. N 4-ОПП з органу державної податкової служби за місцезнаходженням про взяття їх на облік як платників податків та установчі документи.

Для взяття на облік у фондах соціального страхування:

- Заяви встановлених форм.

Для дозволу на виготовлення печаток та штампів:

- Заява на ім'я начальника МВ УМВС.
- Ескізи печаток та штампів, завірені керівником засновника.
- Копія (витяг) з положення щодо права мати печатку та штамп.
- Квитанція про оплату.

Відомості, необхідні для заповнення заяв:

- Телефон підприємства.
- Домашній та службовий телефон засновників, керівника та головного бухгалтера.

-
- Паспортні дані засновників, керівника та головного бухгалтера.
 - Юридичні адреси (місце проживання) засновників.
 - Види діяльності (коди КВЕД та ЗКГНГ).

2. Платежі

- Плата за державну реєстрацію СПД- 119 грн., (прискорена - 357 грн.)
- Плата за дозвіл на виготовлення печатки - 59,50 грн. (прискорена - 119 грн.)

Квитанції про:

- плату за видачу довідки з управління статистики - 25,94 грн.
- плату за виготовлення ксерокопій довідки статуправління - 1,40 грн.

3. Термін реєстрації

Комплексна реєстрація (всі процедури) - 10 робочих днів, у т.ч. виготовлення свідоцтва про державну реєстрацію - 5 днів (звичайна реєстрація), 1 день (прискорена реєстрація).

**ПОРЯДОК РЕЄСТРАЦІЇ
ТОВАРИСТВА З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ**

Перед реєстрацією погоджується найменування (з метою уникнення реєстрації двох підприємств з однаковими найменуваннями).

Товариство з обмеженою відповідальністю має статутний фонд розділений між засновниками (фізичними та юридичними особами). Засновники несуть відповідальність в межах своїх внесків до статутного фонду.

1. Перелік документів

Для державної реєстрації:

- Статут та установчий договір (підписи громадян посвідчуються нотаріально, підписи керівників юридичних осіб - печатками) - 7 примірників.
- Протокол зборів засновників.
- Якщо засновником є юридична особа - свідоцтво про державну реєстрацію, засвідчене нотаріально або органом реєстрації.
- Довідка з банку про внесення коштів до статутного фонду або акт передачі до статутного фонду майна в натуральній формі (не менше 50 % розміру статутного фонду).
- Акт експертної оцінки майна, внесеного до статутного фонду.
- Реєстраційна картка встановленої форми.
- Квитанція, що засвідчує внесення плати за державну реєстрацію.
- Підтвердження місцезнаходження підприємства, якщо воно не збігається з адресою одного із засновників - договір купівлі-продажу, міні, дарування, оренди, лізингу, безоплатного користування майном тощо.
- Нотаріально засвідчене доручення, якщо документи подає представник засновника.
- Папка - швидкозшивач (2 штуки).

Пред'являються паспорти засновників та керівника, оригінали довідок про ідентифікаційний номер засновників та керівника.

Для включення до ЄДРПОУ:

-
- Реєстраційна картка встановленої форми.
 - Дві квитанції про оплату.

Для взяття на облік у ДПІ:

- Заява за формою N 1-ОПП.
- Копії паспортів керівника, головного бухгалтера, учасників, яким належить не менше 10% статутного фонду або які є членами дирекції (П.І.Б., ким виданий, місце проживання).
- Копії довідок про ідентифікаційні номери керівника, головного бухгалтера учасників, яким належить не менше 10% статутного фонду або які є членами дирекції.
- Підтвердження місцезнаходження, якщо воно не збігається з адресою одного із засновників - договір купівлі-продажу, міни, дарування, оренди, лізингу, безоплатного користування майном тощо.
- Витяг з протоколу зборів учасників про обрання дирекції.

Засновники підприємства - юридичні особи, зареєстровані в інших ДПІ, подають копії довідки за ф. N 4-ОПП з органу державної податкової служби за місцезнаходженням про взяття їх на облік як платників податків установчі документи та копії свідоцтва посвідчені нотаріально або завірених органом реєстрації, що їх видав.

Для взяття на облік у фондах соціального страхування:

- Заяви встановлених форм.
- Копія паспорта і ідентифікаційного номера керівника.

Для дозволу на виготовлення печаток і штампів:

- Заява на ім'я начальника МВ УМВС.
- Ескізи печаток та штампів, завірени керівником підприємства.
- Витяг із статуту, якщо у статуті міститься опис логотипу печатки.
- Квитанція про оплату.

Відомості, необхідні для заповнення заяв:

- Телефон підприємства, домашній та службовий телефон засновників, керівника та головного бухгалтера.
- Паспортні дані засновників, керівника та головного бухгалтера.

-
- Юридичні адреси (місце проживання) засновників.
 - Види діяльності (коди КВЕД та ЗКГНГ).

2. Платежі

Плата за державну реєстрацію СПД - 119 грн., (прискорена - 357 грн.)

Плата за дозвіл на виготовлення печатки - 59,50 грн.

Квитанції про:

- плату за видачу довідки з управління статистики -16,86 грн. (прискорена за 1 день - 25,94 грн.).
- плату за виготовлення ксерокопій довідки статуправління - 1,40 грн.

3. Термін реєстрації

Комплексна реєстрація (всі процедури) - 10 робочих днів, у т.ч. виготовлення свідоцтва про державну реєстрацію - 5 днів (звичайна реєстрація), 1 день (прискорена реєстрація).

4. Документи, які видаються в реєстраційній палаті:

- Оригінал свідоцтва про державну реєстрацію.
- Статут з відміткою про державну реєстрацію та взяття на облік у ДПІ та три інші примірники статуту.
- Довідка про включення до ЄДРПОУ.
- Довідка про взяття на облік платника податків (ф. № 4-ОПП) з однією копією.
- Повідомлення про реєстрацію у Пенсійному фонді України.
- Повідомлення про реєстрацію у Фонді соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України.
- Повідомлення про реєстрацію у Фонді загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття.
- Повідомлення про реєстрацію у Фонді соціального страхування з тимчасової втрати працездатності.
- Довідка Пенсійного фонду для подання в банк.
- Довідка Фонду соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України для подання в банк.
- Довідка Фонду соціального страхування з тимчасової втрати працездатності для подання в банк.

**ПОРЯДОК РЕЄСТРАЦІЇ
ПРИВАТНОГО ПІДПРИЄМСТВА**

Перед реєстрацією погоджується найменування (з метою уникнення реєстрації двох підприємств з однаковими найменуваннями).

1. Перелік документів

Для державної реєстрації:

- Нотаріально посвідчений статут (7 примірників).
- Реєстраційна картка встановленої форми.
- Квитанція, що засвідчує внесення плати за державну реєстрацію.
- Документ, що підтверджує місцезнаходження підприємства, якщо воно не збігається з домашньою адресою засновника (договір купівлі-продажу, міни, дарування, оренди, лізингу, безоплатного користування майном, тощо).
- Нотаріально засвідчене доручення, якщо документи подає представник засновника.
- Папка - швидкозшивач (2 штуки).

Пред'являються паспорти засновника та керівника, оригінали довідок про ідентифікаційний номер засновника та керівника.

Для включення до ЄДРПОУ:

- Реєстраційна картка встановленої форми.
- Дві квитанції про оплату.

Для взяття на облік у ДПІ:

- Заява за формою N 1-ОПП.
- Копії паспортів засновника, керівника та головного бухгалтера.
- Копії довідок про ідентифікаційні номери засновника, керівника, головного бухгалтера.
- Підтвердження місцезнаходження, якщо воно не збігається з домашньою адресою засновника.
- Папка - швидкозшивач.

Для взяття на облік у фондах соціального страхування:

- Заяви встановлених форм.
- Копія паспорта і ідентифікаційного номера керівника.

Для дозволу на виготовлення печаток і штампів:

- Заява на ім'я начальника МВ УМВС.
- Взірці печаток та штампів, завірені керівником підприємства (2 екземпляри).
- Витяг із статуту, якщо у статуті міститься опис логотипу печатки.
- Квитанція про оплату.

Відомості, необхідні для заповнення заяв:

- Телефон підприємства.
- Домашній та службовий телефон засновника, керівника та головного бухгалтера.
- Паспортні дані засновника, керівника та головного бухгалтера.
- Види діяльності (коди КВЕД та ЗКГНГ).

2. Платежі

Плата за державну реєстрацію СПД - 119 грн. (прискорена - 357 грн.).

Плата за дозвіл на виготовлення печатки - 59,50 грн. (прискорена - 119 грн.).

Квитанції про:

- плату за видачу довідки з управління статистики - 16,86 грн. (прискорена за 1 день -25,94 грн.)
- плату за виготовлення ксерокопій довідки статуправління - 1,40 грн.

3. Термін реєстрації

Комплексна реєстрація (всі процедури) - 10 робочих днів, у т.ч. державна реєстрація - 5 днів (звичайна реєстрація), 1 день - прискорена реєстрація.

4. Порядок реєстрації приватного підприємства (ПП):

Реєстрація приватного підприємства складається з таких етапів:

- 1.** Підписання статуту.
- 2.** Реєстрація в районній державній адміністрації.
- 3.** Включення підприємства в Єдиний державний реєстр підприємств і організацій України (ЄДРПОУ).
- 4.** Реєстрація підприємства в районному управлінні Пенсійного фонду України.
- 5.** Реєстрація підприємства як платника страхових внесків:
 - у Фонді загальнообов'язкового державного соціального страхування України на випадок безробіття;
 - у Фонді соціального страхування від нещасних випадків на виробництві та професійних захворювань України;
 - у Фонді соціального страхування України з тимчасової втрати працездатності.
- 6.** Взяття підприємства на облік платником податків у районній державній податковій інспекції.
- 7.** Одержання дозволу на оформлення замовлення для виготовлення печаток і штампів, а також їхнє виготовлення.
- 8.** Відкриття підприємству поточного банківського рахунку.

**ПРОТОКОЛ № _____
загальних зборів трудового колективу**

(повне найменування друкованого ЗМІ)
(код ЄДРПОУ _____)

м. _____ 2008 року

Початок зборів: _____ годин _____ хвилин.

Для участі в загальних зборах зареєструвалися _____ (_____) осіб, з них членів трудового колективу - _____.
(Протокол реєстраційної комісії додається).

Запрошені:

- _____ - _____;
(назва посади) (ПІБ)
- _____ - _____;
(назва посади) (ПІБ)
- _____ - _____;
(назва посади) (ПІБ)
- _____ - _____;
(назва посади) (ПІБ)

ПОРЯДОК ДЕННИЙ:

1. Про реформування (повне найменування друкованого ЗМІ) шляхом реорганізації відповідно до Закону України «Про реформування державних, комунальних ЗМІ».
2. Про обрання організаційно-правової форми підприємства/товариства, в яке реорганізовуватиметься (повне найменування друкованого ЗМІ).
3. Про визначення розміру частки кожного члену трудового колективу _____ в статутному фонді.
4. Про затвердження статуту Підприємства/Товариства.
5. Про обрання директора Підприємства/Товариства.
6. Про обрання складу ревізійної комісії Товариства.

ХІД ЗБОРІВ

При розгляді процедурних питань загальних зборів:

Слухали: редактора (головного редактора) _____ з питання обрання голови та секретаря загальних зборів.

Ухвалили: Обрати головою зборів – _____, секретарем зборів – _____.

За вказане рішення голосували:

«За» _____ голосів – _____ % від присутніх.

«Проти» - _____.

«Утримались» - _____.

«Не прийняло участі у голосуванні» - _____.

Рішення прийнято.

Слухали: Голову зборів _____ з питання «Форма голосування на загальних зборах».

Ухвалили: Прийняти відкриту форму голосування членів трудового колективу шляхом підняття руки.

За вказане рішення голосували:

«За» _____ голосів від присутніх.

«Проти» - _____.

«Утримались» - _____.

«Не прийняло участі у голосуванні» - _____.

Рішення прийнято.

При розгляді питань порядку денного загальних зборів:

1. Про реформування (повне найменування друкованого ЗМІ) шляхом реорганізації.

Слухали: редактора (головного редактора) _____.

Голова зборів _____ запропонував прийняти рішення загальних зборів членів трудового колективу про реформування _____ шляхом реорганізації.

Ухвалили: прийняти рішення загальних зборів членів трудового колективу про реформування _____ шляхом реорганізації.

За вказане рішення голосували:

За вказане рішення голосували:

«За» _____ голосів - _____ % від присутніх.

«Проти» - _____ .

«Утримались» - _____ .

«Не прийняло участі у голосуванні» - _____ .

Рішення прийнято.

2. Про обрання організаційно-правової форми господарського товариства або приватного підприємства, як організаційно-правової форми в яке реорганізовуватиметься (повне найменування друкованого ЗМІ) .

Слухали: редактора (головного редактора) _____ про аналіз існуючих, відповідно до діючого законодавства України, організаційно-правових форм господарських товариств, особливостей організаційно-правової форми приватного підприємства і найбільш оптимальний, із врахуванням особливостей _____ варіант для реорганізації.

Ухвалили: обрати _____, як організаційно-правову форму в яке реорганізовується _____.

За вказане рішення голосували:

«За» _____ голосів _____ % від присутніх.

«Проти» - _____ .

«Утримались» - _____ .

«Не прийняло участі у голосуванні» - _____ .

Рішення прийнято.

3. Про визначення розміру частки кожного члену трудового колективу _____ в статутному капіталі _____.

Слухали: редактора (головного редактора) _____, який запропонував _____

Ухвалили:

За вказане рішення голосували:

«За» _____ голосів _____ % від присутніх.

«Проти» - _____ .

«Утримались» - _____ .

«Не прийняло участі у голосуванні» - _____ .

Рішення прийнято.

4. Про затвердження Статуту підприємства/Товариства.

Слухали: редактора (головного редактора) _____, який ознайомив присутніх на зборах із текстом Статуту і запропонував його затвердження.

Ухвалили: затвердити Статут підприємства/Товариства.

За вказане рішення голосували:

«За» _____ голосів _____% від присутніх.

«Проти» - _____ .

«Утримались» - _____ .

«Не прийняло участі у голосуванні» - _____ .

Рішення прийнято.

Голова загальних зборів _____

Секретар зборів _____

Видано за сприяння NED
Національного фонду підтримки демократії США

АВТОРИ ВИДАННЯ:

Колохіна А.С.
Макаренко А.В.

ВИДАВЕЦЬ:

Дніпровський центр соціальних досліджень
вул. Свердлова, 6 (готель «Свердловськ»), оф. 819
м. Дніпропетровськ, 49101
т/ф (056) 744 98 58
E-mail: dcsl@dcsl.dp.ua
www.dcsi.dp.ua

Комп'ютерна верстка – Головата Н.М.
Дизайн обкладинки – Макаренко А.В.

40 стор. А5, тираж 1000 екз.
Надруковано з готового оригінал-макету
на різнографі ПП Сізіх С.О.

ДЛЯ НОТАТОК

ДЛЯ НОТАТОК